

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

žalobce: Unie obhájců České republiky, z. s.
sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2
zastoupen JUDr. Václavem Vlkem, advokátem
sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8

proti

žalované: Česká televize
sídlem Kavčí hory, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele žalované ze dne 8. 9. 2017,
č. j. LP 613/2017,

takto:

I. Rozhodnutí generálního ředitele žalované ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, **se zrušují** v části, již byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:

1. kolikrát byl do pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát;
2. kolik pořadů Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další),

a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí generálního ředitele žalované ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, **se zrušují** v části, již byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:

1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.

III. Žalované **se nařizuje**, aby ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobci následující informace:

1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám JUDr. Václava Vlka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně požádala žalovanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „informační zákon“) o poskytnutí následujících informací týkajících se pořadu Otázky Václava Moravce:

I. Kolikrát byl do pořadu v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát.

II. V kolika případech byl advokát v pořadu přítomný společně se a) státním zástupcem, b) soudcem, c) státním zástupcem a soudcem.

III. Kolik pořadů bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další).

IV. Kolikrát byli hosty pořadu a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace.

2. Žalovaná tuto žádost o informace odmítla rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, a to s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť dospěla k závěru, že žalobce žádá vytvoření nových informací. Generální ředitel žalované napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a s důvody odmítnutí žádosti se ztotožnil.

II. Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí

3. Generální ředitel v napadeném rozhodnutí uvedl, že zdrojové informace sice existují, žalovaná je však nemá k dispozici v požadované podobě. Žalobcova žádost v podstatě vyžaduje jen to, aby byly existující informace převedeny do požadované podoby. Nejednalo by se přitom o pouhé mechanické shromáždění údajů, a tedy by šlo o vytvoření nové informace. V dalším generální ředitel odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
4. V rozhodnutí prvního stupně žalovaná uvedla, že by nepostačilo požadované informace mechanicky vyhledat, nýbrž by všechny pořady ze sledovaného období musely být vyhodnocovány vzhledem k jejich obsahu a profesnímu zaměření hostů. Zejména vzhledem k druhé požadované informaci žalovaná uvedla, že by bylo třeba hodnotit, zda byly jednotlivé osoby v pořadu přítomny společně, či nikoliv.

III. Žaloba

5. Žalobce uvedl, že po žalované vytvoření nových informací nežádal. Je nesporné, že příslušná zdrojová data má žalovaná k dispozici, a tedy by položené dotazy mohla zodpovědět pouhým mechanickým vyhledáváním. K tomu odkázal na příslušnou judikaturu správních soudů. Žalobce zdůraznil, že k omezením práva na svobodný přístup k informacím je třeba přistupovat restriktivně. Žalobce uzavřel, že žádný zákonný důvod k odmítnutí jeho žádosti o informace neexistoval. Navrhl tedy, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a nařídil žalované požadované informace poskytnout.

IV. Vyjádření žalované

6. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznila, že zdrojové údaje jsou veřejně přístupné v podobě jednotlivých dílů pořadu Otázky Václava Moravce. Právo na informace nelze vykládat natolik široce, aby byla žalovaná povinna z veřejně dostupných informací zpracovávat statistické přehledy dle požadavků žadatelů. Statistikami vyžadovanými žalobcem žalovaná nedisponuje a žádný zákon jí neukládá, aby takto strukturované přehledy vedla.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Soud o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyslovil nesouhlas.
9. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal zvlášť ve vztahu k jednotlivým požadovaným informacím (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2011, č. j. 1 As 95/2010 - 240, č. 2351/2011 Sb. NSS, bod 32), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

K první požadované informaci

10. Zaprvé se žalobce domáhal toho, aby mu žalovaná sdělila, kolikrát byl ve sledovaném období do pořadu Otázky Václava Moravce pozván státní zástupce, soudce a advokát. Tento dotaz se od zbylých tří požadovaných informací lišil tím, že se netýkal osob, jež v pořadu skutečně vystoupily, nýbrž osob do pořadu pozvaných. Lze předpokládat, že ne

všichni pozvaní hosté pozvání přijali a v pořadu se skutečně objevili. K zodpovězení první otázky by tedy žalovaná musela ve svých interních podkladech najít informace o pozvaných osobách.

11. Žalovaná v napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí prvního stupně vůbec neuvedla, zda má tyto informace vůbec v ucelené podobě k dispozici. Neučinila žádné skutkové závěry ohledně toho, jak zvaní hostů do pořadu probíhá, kdo jej má na starosti a především zda jsou vedeny ucelené záznamy o tom, kdo byl do pořadu pozván. Pokud však tyto skutkové závěry učiněny nebyly, nelze posoudit, zda byla žalovaná povinna požadované informace poskytnout.
12. Žalovaná veškerou argumentaci ve svých rozhodnutích i ve vyjádření k žalobě založila na tvrzení, že disponuje informacemi o obsahu jednotlivých pořadů Otázky Václava Moravce, avšak zpracování těchto informací způsobem požadovaným žalobcem by představovalo vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Tato argumentace však zjevně na první požadovanou informaci nedopadá, neboť tato informace s obsahem jednotlivých pořadů přímo nesouvisí. Není tedy jasné, zda žalovaná první požadovanou informací vůbec disponuje, případně v jakém formátu (a tedy jak rozsáhlé vyhledávání by případné vyhovění žádosti vyžadovalo), a žalovaná v důsledku toho nevedla ani žádnou úvahu o tom, zda a v jakém rozsahu je ze zákona povinna tyto informace uchovávat.
13. Ve vztahu k první požadované informaci tedy nezbývá než uzavřít, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a zároveň je založeno na skutkovém stavu, který vyžaduje zásadní doplnění. To jsou důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.
14. Soud ve vztahu k první požadované informaci nemohl vydat informační příkaz podle § 16 odst. 5 informačního zákona, neboť nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i vady zjištěného skutkového stavu nezhojitelné v soudním řízení takový postup vylučují (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 - 73, č. 1469/2008 Sb. NSS; a ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 As 170/2019 - 30, č. 4020/2020 Sb. NSS, bod 41).

K druhé a čtvrté požadované informaci

15. Dále soud posoudil důvody pro odmítnutí druhé a čtvrté požadované informace, tedy kolikrát ve sledovaném období v pořadu Otázky Václava Moravce vystoupil advokát spolu se soudcem, státním zástupcem, popřípadě zároveň se soudcem a státním zástupcem, a dále kolikrát v pořadu vystoupily konkrétní osoby, a to vrchní státní zástupci v Praze a Olomouci Lenka Bradáčová a Ivo Ištvan, nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, a předseda České advokátní komory či její jiný reprezentant.
16. Žalovaná odmítla poskytnout tyto informace s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona, dle něž se povinnost poskytovat informace netýká „*vytváření nových informací*“. Žalovaná nezpochybnila, že disponuje zdrojovými údaji, tj. kteří hosté kdy vystoupili v pořadu Otázky Václava Moravce, avšak dospěla k závěru, že zpracování těchto informací do formátu požadovaného žalobcem by přesahovalo prosté mechanické vyhledávání informací, a jednalo by se tedy o informaci novou.
17. K rozdílu mezi pouhým vyhledáním požadovaných informací, k němuž je povinný subjekt povinen, a vytvářením nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, č. 2635/2012 Sb. NSS. Uvedl, že je třeba rozlišovat „*mezi případy, kdy je povinný subjekt*

schopen požadované informace sestavit ze „zdrojových“ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů“ (bod 21). Zároveň zdůraznil, že při tomto rozlišení nelze vycházet toliko z pracnosti či časové náročnosti zpracování odpovědi na žádost o informace, neboť v případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání lze stanovit úhradu podle § 17 odst. 1 informačního zákona (bod 22).

18. Soud dospěl k závěru, že druhá a čtvrtá požadovaná informace mohly být žalovanou poskytnuty jen na základě mechanického vyhledání ve zdrojových informacích. Nejjednodušší je situace ve vztahu ke čtvrté požadované informaci, tedy kolikrát byly hosty pořadu tři konkrétně jmenované osoby a některý z reprezentantů České advokátní komory. Žalovaná má nesporně seznam hostů jednotlivých pořadů k dispozici. Vyhledání, kolikrát se v konkrétním období v seznamu hostů objevily konkrétní osoby, představuje ryze mechanickou činnost, kterou v žádném případě nelze považovat za vytvoření nové informace.
19. Totéž platí i ve vztahu ke druhé požadované informaci, tedy kolikrát byl v pořadu přítomen advokát spolu se soudcem, státním zástupcem, nebo s oběma dohromady. Vyhledávání této informace sice bude o něco málo složitější, avšak stále se bude jednat o pouhou mechanickou činnost. Je zřejmé, že žalovaná disponuje profesní příslušností jednotlivých pozvaných hostů, a tedy pro ni nebude obtížné zjistit, kolikrát v pořadu vystoupil soudce, státní zástupce či advokát. Je pravda, že teoreticky mohli v pořadu vystoupit hosté, kteří sice jsou advokáty, ale pořadu se účastnili ve zcela jiné roli (například z titulu politické funkce). Z žalobcovy žádosti je ovšem zcela zřejmé, že požaduje pouze informace o hostech, kteří v pořadu vystoupili právě z důvodu příslušnosti k advokátskému stavu. Poskytnutí druhé požadované informace tedy nevyžaduje, aby žalovaná ověřovala, zda advokáty náhodou nebyli i jiné hosté, než kteří tak byli v pořadu představeni.
20. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že zdrojové informace, tedy složení hostů v jednotlivých dílech pořadu Otázky Václava Moravce, jsou veřejně dostupné. Na situaci, kdy se žadatel domáhá poskytnutí již zveřejněné informace, pamatuje § 6 odst. 1 informačního zákona, dle něž může povinný subjekt na již zveřejněnou informaci toliko odkázat. Takový postup by však byl namístě jen v případě, že by byla zveřejněna informace přesně dle dotazu žalobce, nikoliv jen zdrojová data v podobě jednotlivých dílů pořadu Otázky Václava Moravce (srov. § 3 odst. 5 informačního zákona). Žalovaná však netvrdila, že by informace ve formátu požadovaném žalobcem byly veřejně dostupné, a její argumentace je naopak založena na tvrzení, že by takové informace musela nově vytvořit.
21. Je sice pravda, že by žalobce mohl odpovědi na položené dotazy ve zveřejněných dílech pořadu nalézt i sám, avšak to není zákonným důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace. Ostatně ustanovení § 6 odst. 2 informačního zákona výslovně stanoví, že žadatel se může domáhat i opětovného poskytnutí informace, která již byla zveřejněna v požadované podobě, ale v jiné než požadované formě (například tiskem namísto elektronicky). Tím spíše tedy platí, že se žadatel může domáhat poskytnutí informací, které by si ze zveřejněných zdrojových dat mohl teoreticky dohledat i sám. Jak bylo vyloženo výše, náklady případného mimořádně rozsáhlého vyhledávání může žalobkyně přenést na žalobce prostřednictvím stanovení úhrady podle § 17 odst. 1 informačního zákona.

22. Lze tedy uzavřít, že poskytnutí druhé a čtvrté požadované informace zjevně nepředstavovalo vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, a napadené rozhodnutí tedy ve vztahu k těmto informacím bylo založeno na nezákonném právním posouzení.
23. Dále soud musel zvažovat, zda podle § 16 odst. 5 informačního zákona žalované nařídí poskytnutí požadovaných informací. Napadené rozhodnutí ve vztahu ke druhé a čtvrté informaci netrpělo vadami dle § 76 s. ř. s., a procesní překážky tedy vydání informačního příkazu nebrání. Soud také dospěl k závěru, že neexistují ani *prima facie* jiné důvody k odmítnutí žádosti, než na nichž bylo založeno napadené rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, č. 2128/2010 Sb. NSS, bod 38). Zejména je třeba konstatovat, že v úvahu nepřichází dotčení osobnostních práv těch, o jejichž účasti v televizním pořadu má žalovaná poskytnout informace. Je totiž zřejmé, že účast v televizním vysílání je ze své povahy veřejná, a poskytnutí informací o ní nemůže nijak zasahovat do právní sféry dotčených osob. Z tohoto důvodu také soud osoby, jichž se žádost týká, nepoučoval o možnosti uplatnit práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s.
24. Soud také posuzoval, zda by *prima facie* nemohly být přítomny důvody pro stanovení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona. Dospěl přitom k závěru, že vyhledání druhé a čtvrté požadované informace mimořádně rozsáhlé být nemůže. Je evidentní, že hosty většiny dílů pořadu Otázky Václava Moravce nebyli soudci, státní zástupci, ani advokáti. V dílech pořadu, kde zástupci těchto profesí vystupovali, pak bude zjištění počtů dle kritérií vymezených v žalobcově žádosti relativně jednoduchým mechanickým úkolem, který nezabere více než několik málo hodin administrativní práce. Poskytnutí druhé a čtvrté informace tedy nevyžaduje vyhledávání, které přesahuje běžný rozsah činnosti žalované při poskytování informací (srov. Furek, A. a kol.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Praha, 2016, s. 1020; citováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016 - 25; a dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 6 As 326/2016 - 32, bod 17).
25. Ve vztahu ke druhé a čtvrté informaci tedy nic nebránilo tomu, aby soud podle § 16 odst. 5 informačního zákona žalovanému nařídil informace poskytnout, a proto se tak i stalo.

Ke třetí požadované informaci

26. Dále se soud zabýval důvody pro odmítnutí třetí požadované informace. Ta měla spočívat ve sdělení, kolik pořadů Otázky Václava Moravce se ve sledovaném období týkalo témat justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy, a zároveň jaká byla profesní příslušnost hostů k těmto tématům dle kategorií státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie České republiky a další.
27. I vzhledem k této informaci je mezi účastníky nesporné, že žalovaná disponuje zdrojovými daty, tedy obsahem jednotlivých dílů pořadu. Je tedy třeba opět posoudit, zda by odpověď na žalobcův dotaz představovala vytvoření nové informace, a to na základě východisek výše citovaného rozsudku č. 2635/2012 Sb. NSS. Po tomto posouzení soud dospěl k závěru, že též poskytnutí třetí požadované informace by po žalované vyžadovalo pouze mechanické vyhledávání ve zdrojových datech. Lze připustit, že na rozdíl od zodpovězení ostatních dotazů by vyhledání třetí informace znamenalo nejen vyhledávání v seznamu hostů pořadu, ale též posouzení vlastního obsahu jednotlivých dílů. Žalobcův dotaz byl

formulován relativně široce; otázky justice, trestního řízení a trestních kauz mohly být v té či oné podobě tématem řady dílů pořadu Otázky Václava Moravce, a tedy by identifikace dílů s těmito tématy mohla vyžadovat časově náročnou činnost.

28. Jak ovšem vyplývá z výše citovaného rozsudku č. 2635/2012 Sb. NSS, časová náročnost vyhledávání není kritériem, podle něhož lze posuzovat, zda žadatel požaduje vytvoření nové informace. Dokud se jedná o mechanické vyhledávání ve zdrojových datech, nejde o vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Případnou mimořádnou rozsáhlost vyhledávání lze zohlednit stanovením úhrady podle § 17 odst. 1 informačního zákona.
29. Soud konstatuje, že ani poskytnutí třetí informace by pro žalovanou neznamenal nic jiného, než mechanické vyhledávání témat jednotlivých dílů pořadu, a následnou identifikaci hostů vystupujících k těmto tématům, respektive jejich profesního zařazení. O novou informaci ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona tedy nejde, a napadené rozhodnutí je proto nezákonné i ve vztahu ke čtvrté poskytované informaci.
30. Ani v případě třetí informace soud neshledal *prima facie* existenci jiných důvodů pro odmítnutí žádosti, než o který se opíralo napadené rozhodnutí. I přesto však nemohl ve vztahu k této informaci vydat informační příkaz ve smyslu § 16 odst. 5 informačního zákona. Soudu se totiž jeví jako pravděpodobné, že vyhledání třetí požadované informace bude pro žalovanou znamenat mimořádně rozsáhlou vyhledávací činnost, za niž má právo požadovat úhradu ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona. Pro úplnost je třeba uvést, že žalovaná není ze zákona povinna vést statistiky v přesné podobě vyžadované žalobcem, a tedy za jejich vyhledání a zpracování za zákonem stanovených podmínek může požadovat úhradu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2017, č. j. 9 As 257/2017 - 46, č. 3848/2019 Sb. NSS, bod 24).
31. Tuto otázku však žalovaná dosud neřešila, a pro její posouzení tedy bude třeba zjistit relevantní okolnosti v pokračujícím řízení (srov. rozsudek č. 3848/2019 Sb. NSS, cit. výše, bod 37). Městský soud zdůrazňuje, že i pokud budou splněny zákonné podmínky stanovení úhrady, má žalovaná právo, nikoliv povinnost ji požadovat (rozhodnutí zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 15. 9. 2011, č. j. Konf 115/2009 - 34, č. 2301/2011 Sb. NSS). Zároveň platí, že pokud žalovaná disponuje informacemi, které přesně neodpovídají podané žádosti, ale blíží se žalobcově požadavku, je povinna žalobce o této skutečnosti informovat a případně mu umožnit žádost modifikovat (rozsudek č. 3848/2019 Sb. NSS, cit. výše, bod 35).
32. Skutečnost, že je věc ve vztahu ke třetí požadované informaci vracena žalované k dalšímu řízení, tedy automaticky neznamená, že žalovaná musí po žalobci úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovat. V pokračujícím řízení žalovaná zhodnotí, zda by k poskytnutí požadovaných informací skutečně bylo třeba mimořádně rozsáhlého vyhledávání, a dospěje-li ke kladnému závěru, zváží, zda po žalobci bude požadovat přiměřenou úhradu. Pokud ke stanovení úhrady nedojde, poskytne žalovaná žalobci požadovanou informaci bez dalšího. Ve vztahu ke třetí požadované informaci v pokračujícím řízení není prostor pro to, aby žalovaná její poskytnutí znovu odmítla.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Ve vztahu k první požadované informaci bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a zároveň bylo založeno na skutkovém stavu, který vyžaduje

zásadní doplnění, a proto je soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Ve vztahu ke třetí požadované informaci bylo napadené rozhodnutí nezákonné, a proto je soud zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. V obou případech stíhaly totožné vady i prvostupňové rozhodnutí, aniž by bylo možno je zhojit v odvolacím řízení, a proto soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i je. Jelikož ve vztahu k první a třetí informaci nebyly splněny podmínky pro vydání informačního příkazu podle § 16 odst. 5 informačního zákona, vrátil soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. v tomto rozsahu věc žalované k dalšímu řízení. V pokračujícím řízení bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

34. Ve vztahu ke druhé a čtvrté požadované informaci soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť nebyl dán důvod pro odmítnutí žádosti. Ze stejného důvodu bylo nezákonné i prvostupňové rozhodnutí, které soud taktéž zrušil postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Podle § 16 odst. 5 informačního zákona soud žalované uložil, aby v přiměřené lhůtě žalobci druhou a čtvrtou informaci poskytl.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení a účast na ústním jednání. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100 = 6\,200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokáta tak činí 6 800 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. srpna 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu